

GALERIE ZLOČINŮ

♣ Jaroslav (* 8. květen 1966)
♣ Dana (* 19. červenec 1970)

STODOLOVI: MANŽELÉ SMRTI

Když se láska
stane zlem.

Štefan Horák

xyz

Stodolovi: manželé smrti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Štefan Horák

Stodolovi: manželé smrti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STODOLOVI:
MANŽELÉ SMRTI

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Štefan Horák, 2024

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-683-9

ISBN e-knihy 978-80-7683-686-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7683-699-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-700-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

STODOLOVI:
MANŽELÉ SMRTI

Když se láska
stane zlem.

xyz

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v hlavním líčení takto:

Obžalovaný JAROSLAV STODOLA se odsuzuje podle § 219 odst. 2 tr. zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody NA DOŽIVOTÍ.

Obžalovaná DANA STODOLOVÁ za shora uvedené trestné činy a dále za trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona se odsuzuje k souhrnnému trestu odnětí svobody NA DOŽIVOTÍ.

VRAŽDA § 219

Kdo jiného úmyslně usmrtí, bude potrestán odnětím svobody na deset až patnáct let.

Odnětím svobody na dvanáct až patnáct let nebo výjimečným trestem bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1

- a) na dvou nebo více osobách,
- b) zvláště surovým nebo trýznivým způsobem,
- c) opětovně,
- d) na těhotné ženě,
- e) na osobě mladší než patnáct let,
- f) na veřejném činiteli při výkonu nebo pro výkon jeho pravomoci,
- g) na jiném pro jeho rasu, příslušnost k etnické skupině, národnosti, politické přesvědčení, vyznání nebo proto, že je bez vyznání,
- h) v úmyslu získat majetkový prospěch nebo v úmyslu zakrýt nebo usnadnit jiný trestný čin, anebo z jiné zvláště zavrženíhodné pohnutky.

PŘEDMLUVA

DIVOKÁ 90. LÉTA, POZNAMENANÁ STRMÝM vzrůstem trestné činnosti na území České republiky, připravila policii řadu výzev, na které nebyla ani zdaleka připravena. Vysoká čísla z 90. let, kdy se počet evidovaných trestných činů podle Českého statistického úřadu dvakrát přehoupl přes 400 000 a počet vražd na území České republiky v roce 1998 dosáhl hrůzného čísla 313, sice nyní klesají, ale i tak má policie plné ruce práce. V letech 2001 až 2003, v době řádění Jaroslava Stodoly a Dany Bábikové, později provdané Stodolové, se celkový počet trestných činů stále držel nad hranicí 350 000 a počet vražd byl v letech 2001 a 2002 stejný – a to 234, v roce 2003 klesl na 232.

V porovnání s rokem 2019, který uvádím záměrně z důvodu statistiky neovlivněné nemocí covid 19, kdy bylo na území ČR evidováno 199 221 trestných činů a z toho 143 vražd, došlo k výraznému poklesu trestné činnosti a tento trend se naštěstí daří držet.

Vraťme se však do devadesátek – tehdejší změny ve společnosti přinesly vlnu násilí, touhu po rychlém zbohatnutí a řadu možností, které někomu přinesly zisk a mnoha dalším beznaděj.

Kauza manželů Stodolových je svým rozsahem jedním z nejbrutálnějších činů, jaký česká kriminální scéna zažila. Pokud se opovžím srovnávat nesrovnatelné, tak je to pouze Václav Mrázek, vrah působící v 50. letech 20. století, kterému bylo prokázáno sedm vražd provedených se sexuálním a majetkovým motivem, který se v rozsahu trestné činnosti manželům Stodolovým přibližuje.

Dalším spojujícím prvkem mezi manželými Stodolovými a Václavem Mrázkem je několik pochybení vyšetřujících orgánů. U Mrázka byla pochybení způsobena změnami po komunistickém převratu, kdy řada zkušených policistů opustila tehdejší bezpečnostní sbor a kriminální služba byla výrazně oslabená. V případě manželů Stodolových došlo bohužel k pochybením vinou laxního přístupu spojeného s nesprávným vyhodnocením důkazů a podceňováním brutality pachatelů. Policie poté přijala souhrn opatření, aby podobným excesům zabránila, což sice pro poškozené již nemělo další význam, ale dozajista pomohlo vyvarovat se dalších excesů.

V mých začátcích na základních útvech PČR se na prověřování oznámení úmrtí beze svědků dbalo a dovolím si říct, že nyní základní útvary a útvary Služby kriminální policie a vyšetřování odvádí na tomto poli zodpovědnou a pečlivou práci.

Pokud je význam slova kriminalita chápán jako souhrn společensky negativních jevů, v přímé souvislosti s taxativně vymezenými

paragrafy v trestním zákoně, o to je kriminalita páchaná na seniorech závažnější (výraz „senior“ znamená osobu, která přirozeným stárnutím ztrácí svoji obranyschopnost a v demografických statistikách se jedná o osobu starší 65 let).

Od roku 2005, kdy máme k dispozici statistické údaje, do roku 2020, dosahuje počet obětí trestné činnosti páchané na osobách starších 65 let vždy okolo 10 procent. Dalším známým rysem trestné činnosti páchané na seniorech je rovněž velký podíl latence. Staří lidé často trestnou činnost, které se stali obětí, neoznamují, případně ji bagatelizují, ať už ze strachu z pomsty nebo z nezájmu věc řešit.

Vydejme se tedy spolu po stopách hrůzných činů jedné z nejrozsaáhlejších sérií vražd spáchaných na naše území.

Štefan Horák

Královéhradecký soud potrestal největší sérii vražd v Česku. Manžele Danu a Jaroslava Stodolovi poslal na doživotí za mříže. Rozsudek vyslechli s kamennou tváří. Oba se odvolali. Podle obžaloby spáchali osm vražd, dvakrát se o ni pokusili a jednu připravovali.

—

Policejní prezident vidí dvě zásadní pochybení. To je práce policistů na místě, zajišťování stop a vyhodnocování důkazů v souvislostech, a potom vidí pochybení ve stanovování a prověřování verzí. Samozřejmě z toho hodlá vyvodit patřičné důsledky - i personální.

—

„Kriminalisté musejí znovu prošetřit 27 případů náhlých úmrtí z roku 2002 a 2003 uzavřených jako sebevraždy. S takovým výsledkem skončila rozsáhlá prověrka, kterou loni nařídil policejní prezident Jiří Kolář po odhalení série vražd, kterou podle královéhradeckého soudu spáchali manželé Stodolovi.

Z celkového počtu 2102 případů sebevražd uzavřených v prvním pololetí roku 2002 a ve stejném období roku 2003 bylo nutné prověřit 552 věcí. Kontrola odhalila, že ve 27 případech byly v průběhu zpracování policejními orgány porušeny základní zásady trestního řízení takovým způsobem, že bylo nutno nařídit opětovné procesní přezkoumání již uzavřených věcí," uvedla tisková mluvčí policejního prezidia.

—

„Kratší trestem není možné obžalované napravit. Obžalovaní se vzájemně doplňovali a jednali ve vzájemné shodě. Přepadené starší osoby nejprve svazovali a zezadu zákeřně usmrcovali. Poškození trpěli mučivými útrapami," uvedl předseda soudního senátu Miroslav Mjartan.

—

V kauze vražd spáchaných manželkou Stodolovými odvedli špatnou práci také kutnohorští policisté. Nedodržovali

nařízení, aby s nimi pokaždé na místo činu vyjížděli také specialisté. Inspekce ministra vnitra nedávno navrhla státnímu zástupci, aby obvinil čtyři bývalé vedoucí pracovníky policejního ředitelství v Kutné Hoře z nedbalostního maření úkolů veřejného činitele.

—

Kvůli nedbalému vyšetřování vraždy připsané později manželům Stodolovým potrestal kárný senát kutnohorskou státní zástupkyni Helenu Jelínkovou. Vrchní soud v Praze jí udělil nejnižší trest - důtku.

MANŽELÉ SMRTI

BERETE SI JAKO SVOJI PRÁVOPLATNOU manželku zde přítomnou Danu Zeisovou?“ zeptá se úředník. Obřadní síň na radnici, jako každá jiná v republice. Státní znak, stůl s prsteny a oddacím listem. Pár kamarádů, spíš Danini známí. Jaroslav moc kamarádů nemá.

„Ano,“ odpoví Jaroslav.

„A vy, Dano Zeisová, berete si zde přítomného Jaroslava Stodolu jako svého právoplatného manžela?“

„Ano,“ zopakuje a otočí hlavu na novomanžela. Jemně se usměje.

„Nasad'te si prsteny a polibte se.“

Jaroslav Daně nemotorně nasadí prsten a pak i ona jemu. Potom se políbí. Nakonec se oba podepíší na oddací list. Dana už čerstvě jako Stodolová. Napíše pro sebe úplně nové příjmení. Ještě není zvyklá na jméno, které ji proslaví tím nejodpornějším způsobem. Ale nic z toho zatím neví. Pár lidí v sále zatleská a jde se slavit. Nevěsta nemá ani svatební šaty, jde jen tak nalahko v obyčejných letních.

—

„Kdy jste se vdávala?“ zeptá se Dany policajt. Dana sedí ve výslechové místnosti. Jeden policajt se ptá a zapisuje a druhý ji hlídá.

„To si ani nevzpomenu, někdy v roce 2002,“ pokrčí rameny a vydechne kouř.

Už je po všem. Policajti už vědí skoro všechno. Už ani není o co hrát.

Jaroslava se ptají se na to samé.

„Ani šaty neměla, prostě to chtěla, tak jsem si ji vzal,“ pokrčí rameny Jaroslav. *Tenkrát jsem ji ve všem poslouchal*, chce ještě dodat. Teď už je to jedno.

Popelník je plný nedopalků, místnost páchne cigaretami. Na dně hrnku se usazuje lógr, ale z něj se nevěští. Není co.

Oba odvedou do zadržovačky. Každého na jiný konec dlouhé řady místností. Ani se nevidí. Stačilo. Už se sami sebe nabažili. Policista v celách napíše na jejich složku velké K¹. Už jsou tady nějakou dobu. A už je nikdo nikdy nepustí. Nikdy, ani zázrakem – a na zázraky se tu stejně nevěří.

Stodolovi. Manželský pár, který na začátku století chladnokrevně usmrtil osm osob. Osm? Opravdu osm? Není možné, že jich bylo víc? Pár, který se svými činy zapsal do dějin české kriminalistiky

1 Písmeno K na složce zadrženého v cele znamená, že se příslušná osoba nesmí umístit do cely společně s jinou osobou, např. z důvodu spolupachatelství (K jako komplic), ale i možné agrese, např. z důvodu rasové předpojatosti.

svou brutalitou a chladnokrevností. Manželé, kteří šokovali veřejnost a kterým se dařilo od 30. září 2001 do 4. února 2003 skrývat před zákonem.

Dodnes jejich jméno zanechává v očích veřejnosti strach.

ZAČÁTEK

CHABEŘICE, 1966. JE NEDĚLE, KVĚTEN. Jaro před chvílí přišlo do Chabeřic. Do malé vesnice na Kutnohorsku vonící zemitým aroma venkova. Během chvíle oblaka zakryjí nebe černou oponou a do jarní půdy padají kapky vody. Země nasává vláhu. Vláhý je třeba, ze sucha nic nevzejde. Z černého nebe se ozve hrom. Duní přes celou oblohu a do pole udeří blesk.

Jaroslav Stodola právě přišel na svět. Řve v plence, jeho matka jej bere a přikládá k prsu. Novorozenec zabalený do pleny saje, matka se usmívá úlevou a štěstím.

Vesničtí psi štěkají o něco déle. Najednou mraky mizí a obloha se pročistí. Vzduch voní ozonem, jen z otce táhne chlast. Na stole v kuchyni je prázdná láhev kořalky. Ve váze se zuby nehly drží povinná kytka.

Matka se křížuje a modlí. Co ta bouřka? Co to znamená? Před sto lety by řekli: „Znamení z nebe!“

„Čo sa robí? Šak búrka nič nie je,“ směje se, „to sa drív verilo, že príde diabol, to včil nie. Odpočiň si a něrob si hlavu.“

O matku se stará rodina, chlapec se vrtí v postýlce. Spí sladce, jak jen čerstvá stvoření umějí. Pastouška na vsi je jak králíkárna. Ostatní mají chalupy se zahradami vedoucími do polí a luk. Jen u Stodolů se vše řídí chlastem starého. Zlého, opilého chlapa, který se nebojí rány. Chlast a cigarety. Tím starý Stodola žije. Na děcka jen řve nebo je mlátí.

Kluk pomalu roste.

Když je nejhůř, vezme matka děti a utečou k sousedům. Malého Jaroslava tam nakrmí, uklidní a schovají.

Stodola se s ničím nepáře, jednou, když má jejich vlčanda štěně, hodí s ním plnou silou o zeď. Fena kníká, ale sedí a ani se nehne. Mrtvé štěňátko leží na zemi, jako by spalo.

„Nemáš toľko trtkat,“ chechtá se starý Stodola. Opilý, jak zákon káže. Fena otočí hlavu a kňučí smutkem.

Matka pohladí vyděšeného Jaroslava po vlasech a usmívá se. V očích má zvláštní odpor a pokoru před opilcem. Jen krčí rameny. Svoje děti brání, jak se dá, ale je jen slabá ženská.

„Čo robíš?“ křičí otec na Jaroslava. U nohou mu cupitá malé kuřátko. Jaroslav vezme cihlu, na kuřátko ji upustí a pak se směje. Dostane výprask a zase řve.

„Taká škoda, kura mohlo byť,“ křičí na Jaroslava československy otec, „já vás naučím, tady bude pořádek.“

Učí je tak, jak umí. Facky a bití. Domáci násilí nikdo neřeší, vždyť přece ženská musí poslouchat na slovo. Jinak to u Stodolů nejde.

„Takový hezký chlapeček,“ chválí ho sousedky. Matka ho bere do práce do družstva. Kolikrát malého Jardu hlídají hodné tety? Kolikrát čeká, až fotra přejde špatná nálada u lidí, za kterými za několik let přijde jako vrah? A jak se odvděčí?

—

Kolem Chabeřic teče Sázava, něžná, rychlá řeka, kolem jsou louky a lesy jak z pohádky. Jaroslav školu nesnáší, hloupý úplně není, ale učí se doma přežít a školu k tomu nepotřebuje. Radši jde s vlčákem ven, toulá se přírodou.

„Co tu děláš, Stodolo? Paseš psa?“ smějí se mu děcka. Vztek bez sebe vezme kámen a cíl nemine. Posměváček to chytne pěkně do hlavy, i krev teče.

Kluk doma řekne, co mu soused udělal.

Jaroslav je vzápětí samá modřina. Ale je zvyklý, otec ho nešetří. Kamarády nemá, nebo spíš ti, co někdy měl, se k němu dnes nehlásí.

Učitelka si pozve Stodolovi do školy.

„Jarda neprospívá, to určitě víte,“ začne a Stodolovi krčí rameny, „doporučila jsem jej přeradit do zvláštní školy.“

Co taky jiného? Jaroslav se neučí a otci na vzdělání nezáleží. Stejně půjde do družstva, tak na co škola?! Jen doma dostane pro jistotu výprask. Jak jinak... Zvláštní škola ho oceňuje, ale jemu je to jedno. Školu dokončí a jde makat. Šije boty, bydlí doma.

„Táto, dej si se mnou!“ nabídne otci láhev. Dostal první výplatu a domu donesl láhev tvrdého. Z rádia zní rychlé tóny barokního klavíru a zpěvačka zpívá o tom, že nic neměli, ale byli šťastní, o hrníčcích se sluníčky, jenže to je pryč, jsou za vodou a chce city zpět, protože peníze jí štěstí nepřinesly. Zpovídá se známým podmanivým hlasem. Starý Stodola se směje, bůhví, jestli textu rozumí.

„Hovorím, že žena potřebuje pevnou ruku,“ radí starý mladému, „alebo im narastú krídla.“ Mladý Jaroslav poslouchá a kýve, že jo. Vždyť to viděl tolikrát. Opile se směje.

Kolikrát byl svědkem toho, jak se matka bojí, třese se strachem před opilým chlapem. Jak fotr bije sourozence a pak chrápe na divanu v kuchyni. Kolikrát myslel, že ho probodne nožem, kolikrát se bál sám o sebe? Jak ho nenáviděl. Jenže roste a formuje se v něm osobnost. Vývoj nejde zastavit, okolnosti obrousit a změnit.

—

Na dveře u Stodolů v noci někdo buší. Paní Stodolová otevře. Před ní stojí chlap v zelené uniformě.

„Tady ho máte,“ řekne esenbák bez pozdravu a ukáže na syna rozvaleného na schodech do domu, „a příště bude nocovat u nás, a to mu už jen tak neprojde.“

Jaroslav má záda samou modřinu, ale lepší než zpráva na podnik, matka esenbákům ještě poděkuje.

Jaký otec, takový syn. Jablko nepadá daleko od stromu.

—

Jednou se starým přeženou dýchánek.

„Táto, pamatuješ, jak jsi nás ztřískal na Vánoce?“ směje se Jaroslav. Ale otecko Stodola má špatnou opici. Nemá rád, když se mluví o jeho chybách.

„Jak jsi rozházel řízky, salát a všechno? To jsi byl jak kára!“

„Ako sa opovažuješ?“

Starý Stodola se napřáhne, ale mladý je rychlejší. Starý proletí dveřmi. Sklo je všude. Ale tyhle střepy štěstí Jaroslavovi nepřinesou.

„Táhneš z domu, toto je priveľa,“ křičí na něj otec, „zkurvysyn!“

Matka zakroučí hlavou. Sama se bojí, co bude, kdo to odnese? Nějak je zvyklá, že ona. Aspoň bude klid. Dva opilci jsou i na ni moc.

Kufr se plní věcmi, Jaroslav se loučí se sourozenci a jde pěšky do Zruče nad Sázavou. Sbohem, rodino! Už je velký kluk, čas jít konečně z domu.

Ubytovnu dostane ve fabrice. Je jako každá jiná. Chodba, společná hygiena, pokoje po dvou. Bez večerky, bez rodičů a tovarna plná ženských. To je něco pro mládence jeho ražení. Přece to se ženskýma umí.

Vysoký mladíček se jim líbí. Konečně někam zapadl. Je v rozletu, baví ho se bavit. Má rád legraci.

„Stodola, vy jste pracant,“ chválí mistr. Jaroslav dře. Po práci vyseďává v hospodě, dokud jsou prachy, je haur. Když dojdou, přežívá, jak to jen jde.

„Viděls ji?“ ukáže na mladou štíhlou holku kolega, „ta se teď-ka nastěhovala do bytovky, i s dcerou, ale ta jí figuru nezkazila.“

Probírá se to i mezi chlapy v hospodě. Bábiková, to je pěkná baba, pomyslí si Jaroslav. Všimnul si jí už dřív ve Zručí. Pěkná, hubená holka odněkud ze Slovenska. I jí se Jaroslav líbí.

—

Zůstanu svůj, zpívá Karel Gott svůj hit z let osmdesátých a zvuk se line místnostmi. Bytem se potácí pár opilých postav.

Alkohol teče proudem, popel z cigaret padá pod okna. Píše se rok 1988.

„Ahoj, já jsem Dana,“ představí se Bábiková. Pár skleniček na mejdanu a vezme si ji pod schody bytovky. Postelí jim jsou pytle na brambory.

Dana se obléká, oddychuje.

„Pssst,“ položí ukazováček na rty, „ať nás nevidí.“

Jaroslav se usmívá. Potichu se rozejdou.

Dano, Dano, tak jste se konečně poznali!

Dana se stane Jaroslavovou femme fatale, osudovou ženou. Už tenkrát jej uhrane jako pravá čarodějka. Společně pak zmaří několik lidských životů. Náhoda tak krutá, jak jen může být.

Dana si s ním užila večer a dost. Má jiné představy o mužském, chce někoho, kdo má prachy. Dělnas bez peněz ji nezajímá, proč taky. Co s ním?

MÍJENÍ

K LATOVY, 1970. JE LÉTO STUDENÉ jako psí čumák. Na prázdniny chladno. Červenec 1970 a v Klatovech přijde na svět Dana Bábiková. Obyčejná, jako všechna mimina. Matka bílá, otec cikán z Rimavské Soboty.

„Tak na dievča, na zdravie,“ pije otec Dany. Pije až do rána, až propije, co jde. Danina matka kojí malou, bezbrannou holčičku..

Dana je hebrejské jméno, znamená spravedlivá, jenže to ona nikdy nebude.

Bábikovi se stěhují do Rimavské Soboty.

„Kurva, tu bude poriadok, rozumieš, vieš kto tu porúča?!“ nese se nocí. Matka bere Danu a její sestru. Mizí ven z domu. Otec usne, chlast ho přemůže. Pak se všechny vrátí. Dělají, jakoby nic. Danin otec se možná stydí, ale stejně zopakuje, co udělal. Prostě opilec.

„Na čo sa učíš? Chceš byť múdrejší ako ja?“ křičí na Danu otec. Hned je zle. Bije všechny hlava – nehlava. Dana je chytrá holka, učivo zvládá bez problémů.

„Ja mám len základnú školu a stačí! Na čo sa hráš?!“ slyší Dana často.

Ve škole to nemá ľahké, pro biele je cikánka a pro cikány gad-žovka. Ale i tak jí škola jde.

„Prečo by si nešla na gymnázium? Známký máš výborné, odporučím ťa,“ řekne učitelka Daně. Na gymnázium se dostane. Jenže brzy všechny překvapí. Je těhotná.

„Musíš si ho vziať za muža, taká hanba!“ poručí otec. Matka i sestry odjedou do Čech a Dana se vdává. V patnácti letech ještě netuší, co je život. Má muže, je vdaná, vzpomínky na svatbu se rozplynou a nakonec jede za matkou a sestrami.

Konečně má klid od otce i od manžela. Rozvádí se a žije v Čechách. S dcerou jí pomáhá matka. Dana se živí, doslova jak to jde, v kuchyni umývá nádobí, škrábe brambory, ale hloupá není. Uchytí se na dráze. Dělá průvodčí. Od vidění jí z kraje musela znát spousta lidí.

„Kontrola jízdenek,“ usměje se mladá žena v nádražácké uniformě. Lidé jí podávají lístky, chlapi vtipkují, je hezká a ženské se usmívají na milou slečnu. Krutost osudu jí zde musela svést s jejími příštními oběťmi. Tady se zná každý s každým.

—

„Tak som tu,“ vynoří se znenadání Danin otec, přijel za nimi ze Slovenska.

Vypadá hrozně. Chlast z něj udělal trosku. Hulí jak o závod, kašle krev, tmavá kůže zbledla.

„Ja som vas mal tak rad,“ pláče, tuší koniec, „a bol som zlý.“ Dana ho nenávidí. Poslední večer je s ním u postele. Dívá se, jak umírá. Chrchlá cucky do kýblu.

„Volaj sanitku,“ prosí, „tak volaj, je mi zle!“

Dana kroutí hlavou. Otec se jí dívá do očí a Dana se usmívá.

„Choj do rici,“ vysměje se mu, „volaj si sám aj pánaboha.“ Mstí se. Cítí jeho smrt. Danin otec naposledy zakašle a svalí se vedle postele. Dana si jde lehnout. Ráno se na něj jde podívat. Rukou se jej dotkne a ucítí ztuhlou tkáň, studenou a mrtvou. Zavolá záchranku, doktor se nemusí dlouho rozmýšlet.

„Pan otec byl alkoholik?“

Jak jinak, všichni to doktorovi odkývou.

„Cirhóza jater,“ konstatuje suše lékař a ztuhlé tělo Danina otce odvezou havrani.

Rakev spustí do hrobu. Rodina v černém, kondolence a život jde dál. Nikdo smutek dlouho nedrží.

—

Naopak, Dana se nudí. Dráha je pořád dokola. To samé, žádná zábava. Mladá ženská přece nemůže žít někde u Sázavy, střídat chlapy a pak zestárnout. A vázat se tady? Proboha, jen to ne. Užít si, co se dá, a pryč. Danu táhne velkoměsto. Praha vše revolucí.

Zástupy lidí našly demokracii! Všichni jsou vzrušení tím, co bude. Padne železná opona. Otevírají se netušené možnosti! Ať žije demokracie! Opojný pocit výjimečné doby padne i na Danu.
Sbohem, venkove.
Sbohem, malí lidé Kutnohorska!

—

„Neboj, mami, pracuju, tlumočím z maďarštiny, je to slušná robotka v agentuře,“ volá Dana domů. Před budkou už na ni čeká nový známý. Líbí se jí. Auto, které nikdy neviděla, značkové oblečení a nesmrdí korunou, ale voní drahým parfémem.

„Nasedej, jedeme,“ usměje se na ni chlapík ve fialovém saku. Z panelákové džungle do centra je to kus cesty. Konečně vidí velký svět. Panorama Pražského hradu, Václavské náměstí, Národní třída, záplava aut, lidí. Občas zaslechne němčinu a ten vzduch. Městské pachy ji okouzlí, očarují vesnické srdce.

„Co si tak trochu přivydělat?“ navrhone jí chlápek a ztlumí rádio. Ze začátku nechápe.

„No, kdes makala dřív?“ pokračuje.

„Na dráze,“ odpoví.

„Za kolik?“

Dana řekne číslovku. Chlápek se zasměje.

„Hele, nešlo by o nic hroznýho, jen zatančíš a máš v kapse litr za nic.“

Tisíc korun za tanec? Dana dychtivě kývne, proč ne?! Prachy nikdy neměla a svlékání? Kolikrát to udělala zadarmo a ráda, a teď za tolik! Tak tančí u tyče. Občas se jí někdo zalíbí, tak s ním skončí na pokoji. Konečně ví, jak voní drahé parfémy, jak voní chlapi s rukama jemnějšíma než dětská prdelka.

Konečně se může hezky obléct, kouří Marlboru, jezdí taxíkem a chodí se bavit do klubů. Miluje ten opojný pocit, že jí svět leží u nohou. Doma se ukáže jednou za čas, dceři a sestře přiveze dárky a máti nechá peníze. Nese se jako královna. Velký život dává na odiv.

A pak konečně přijde ON. Pan božský. Muž z velkého světa. Muž, který si jí všimne a ukáže jí, jak se dělají peníze. Ten úžasný a schopný chlap, se kterým pozná svět.

—

Život rychle utíká i Jaroslavovi. Z Dany se za chvíli stane jen hezká vzpomínka v alkoholovém oparu. Motá se kolem spousta jiných.

Schopen, odveden, dozví se na vojenské správě. Zařazení? Pomocný technický prapor. Bez vyučení, bez řidičáku, tak kam s ním? Dva roky dřiny, občas basa. Dostříhá metr a domů. Dalo se to vydržet, vrátí se do fabriky jako chlap. Vojnu za sebou. Čas žít. Mladý a svobodný. Už mu nikdo neporoučí, už je svým pánem.

„Ještě jedno?“ zeptá se Jaroslava hezká servírka z putyky ze Zruče. Ví, že si dá, ale ptá se schválně. Provokuje, mrká, nahne se

výstříhem před Jaroslava. Tomu svítí oči. Taky si ráda dá. Kroutí se kolem vysokého fešáka jako nadržená fena.

„Počkám a doprovodím tě domů,“ nabízí Jaroslav. Co se má stát, to se stane, nakonec spolu skončí v posteli. Přece to chtějí, tak proč ne?! Rychle vzplane láska. Dva měsíce spolu chodí a na co čekat? Taková je doba, lidi se berou mladí.

Svatba dopadne dobře. Jaroslav se drží, na svatbě nepije a i svatební noc si oba užijí. Jak všechno dobře začalo, tak to špatně skončilo. Manželka pořád v lokálu. Jaroslav chlastá.

„Nikam nepůjdeš,“ chytne ji za paži, až jí udělá modřinu.

„Nech mě. To bolí, musím do práce,“ sykne žena. Manžel dělá scény. Čeká na ni po práci, ale teď proto, aby ji hlídal. Aby mu nezanašela. Z romantiky nezbude nic. Jak to bylo hezké, to čekání a těšení, a teď je to jen k vzteku. Čert ať to vezme! Fotr měl pravdu – na ženské je třeba pevná ruka. Manželka pozná manýry starého Stodoly. Jaký otec, takový syn. Pro facku nejde daleko. Hořký konec milování.

„Já jsem to viděl,“ křikne na manželku opilý v lokále, „jak se na něj díváš!“

Hned se rve. Vysoký, silný a všehoschopný. Doma pokračuje. Žárlivý mladý vůl. Pár měsíců a je konec. Rozvod a z manželství je jen nepříjemné životní intermezzo. Od rozvodového soudu jde rovnou do putyky zdrcený životem. Zklamán představami o budoucnosti. Jen je třeba sehnat peníze. Bloumá Kutnou Horou jak bludný Holanďan. Jeho vysoká postava se kýve jako topol ve větru.

„Jedno pivo a dva rummy,“ poručí z posledních peněz v prázdné putyce. Hospodský položí kasírtašku pod pult a jde dozadu. Jaroslav zapije rum pivem, pak si dá druhý. Taková šance! Vyskočí a neváhá, kasírtaška je jeho. Běží s ní domů. Proběhne náměstí a peláší směrem k ubytovně.

„Stůj, jménem zákona!“ křikne na něj policajt. „Dej ruce na auto!“ Z kapes mu vytáhne kasírtašku.

„Co to je? To je vaše?“ ptá se druhý policajt.

„Odmítám vypovídat!“

Policajti se na sebe podívají a zakroučí hlavou. Mladší mu ruce spoutá za zády.

„Jedeme na oddělení.“

Obvodní oddělení policie Zruč vypadá fádňě. Není to hezký zážitek, být sem dopraven na zadní sedačce služebního auta. Jaroslava posadí do výslechové místnosti.

„Já... já jsem to nevzal,“ vykřikuje, „já jsem to našel.“

„Drž hubu, budeš mluvit, jen když ti řekneme,“ zapálí si cigaretu policajt.

„Se ti zjevila v kapse?!“ ptá se další.

„Prostě to sám nechápu, ale já ji nevzal!“ Jaroslavovi tečou slzy.

„Máš poslední šanci. Nedělej z nás idioty,“ suše poznamená mladší policajt s knírem a nasadí si kožené rukavice.

„Já jsem vážně nic...“ ani nedokončil větu.

Dostal facku. Kožené rukavice mu mlátí do tváře, až je celý rudý.

„Stačilo?“ zeptá se policajt. „Nebo chceš ještě?“

„Tak jo, vzal jsem to já,“ syčí vztekle. Nenávidí fízly.

Nepřebírá si předvolání. Musí si pro něj dojít na ubytovnu. Ještě s kocovinou ho táhnou k soudu spoutaného jako vraha.

„Pane Stodolo, já chápu, že se chcete bránit, ale to, že u vás policie najde předmětnou číšnickou peněženku, a to těsně po odcizení, a že vy jste byl jediný v hospodě a časový sled je tak provázaný, naznačuje, že vaší verzi nelze věřit,“ promluví soudkyně.

„Chcete ještě něco dodat?“

„Oni mě mlátili a tím donutili říct, co jsem řekl,“ zkouší to ještě.

„Já vám, pane Stodolo, nevěřím, lžete před soudem, lžete na policii a nejlevnější způsob je obvinít policii z toho, že vás bila.“ Státní zástupce se dívá na hodinky. Nemá k případu nic dalšího.

„Obžalovaný, povstaňte,“ začne soudkyně, „jelikož v tomto případě považuje soud důkazy za nezvratné, Okresní soud v Kutné Hoře rozhodl takto: obžalovaný Jaroslav Stodola bude odsouzen ke 12 měsícům podmíněně s odkladem na 24 měsíců.“

„Za nic, úplně za nic,“ vykřikuje Stodola.

„Pane Stodolo, uklidněte se, ano?“

Nakonec je rád za podmínku. Najde si práci v Praze, Kutnohorskou se mu omrzelo a s flastrem se práce špatně hledá.

—

Ráno v létě stojí před stavbou.

„Makej, mladej,“ pobízí ho mistr. Jaroslav dře, ale to mu nevádí, je zvyklý odmalička. Je to pracant. Tahá cihly, cement, jezdí s kolečkem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Stodolovi: manželé smrti.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.